

Sygn. akt IV Ka 217/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy - IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Paweł Pratkowiecki (spr.)
Sędziowie	SO Andrzej Środek SO Włodzimierz Przysłupski
Protokolant	stażysta Antonina Kubiena

przy udziale Mariusza Zielińskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Legnicy

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2013 r.

sprawy **A. M.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie

z dnia 5 marca 2013 r. sygn. akt II K 169/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną,

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 217/13

UZASADNIENIE

Oskarżony A. M. stanął pod zarzutem tego, że:

I. w dniu 11 listopada 2012 r. w G. przy ul. (...), używając przemocy wobec K. M. w postaci uderzenia pięścią w twarz spowodował u w/w obrażenia w postaci stłuczenia głowy, rany tłuczonej policzka lewego, które naruszyły czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, po czym zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 10,50 zł (dziesięć złotych pięćdziesiąt groszy), czym działał na szkodę K. M.,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

II. w dniu 11 listopada 2012 r. w G. przy ul. (...), działając wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi o łącznej wadze 0.91 grama,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 5 marca 2013 r. Sąd Rejonowy w Głogowie w sprawie o sygn. akt II K 169/13:

I. oskarżonego A. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. oskarżonego A. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną
2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 11 listopada 2012 r. do dnia 5 marca 2013 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

V. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego wymienionego pod pozycją 1 wykazu dowodów rzeczowych numer 1/635/12 na karcie 20 akt i nakazał go zniszczyć po uprawomocnieniu się wyroku,

VI. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zwolnił oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierzył mu opłaty sądowej.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obrońca oskarżonego i stawiając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku oraz rażącej niewspółmierności kary wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, iż czyn przypisany oskarżonemu w pkt II części wstępnej wyroku stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie oskarżonemu kary 2 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym oraz za czyn opisany w punkcie I części wstępnej wyroku wymierzenie kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby oraz oddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na poparcie pierwszego zarzutu apelujący podniósł, iż za uznaniem przypisanego oskarżonemu czynu za wypadek mniejszej wagi przemawiały takie argumenty jak rodzaj środka odurzającego i jego niewielka ilość oraz przyznanie się oskarżonego do winy i jego dotychczasowa niekaralność za tego rodzaju przestępstwa. Żaden z tych argumentów, w ocenie sądu odwoławczego, nie zasługuje na uwzględnienie. Za przyjęciem uprzywilejowanej formy przestępstwa (wypadku mniejszej wagi) nie mogą bowiem w żadnej mierze przemawiać takie okoliczności, jak przyznanie się do winy oraz dotychczasowa niekaralność za dany rodzaj przestępstw. Ocena, czy mamy do czynienia z wypadkiem mniejszej wagi opiera się bowiem o analizę przedmiotowo-podmiotowych znamion czynu, do których nie zalicza się

ani uprzedniej karalności sprawcy, ani jego postawy procesowej związanej z przyznaniem się do winy (por. m. in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2004 r., sygn. akt V KK 121/03, LEX 83755 oraz z dnia 9 października 1996 r., sygn. akt V KKN 79/96, OSNKW 1997/3-4/27).

Jedynie na marginesie należy nadto podkreślić, że w obliczu ujęcia oskarżonego niejako na gorącym uczynku posiadania środka odurzającego, jego przyznaniu się do winy nie można nadać nadmiernie istotnego znaczenia procesowego.

Dosyć pokretny jest również drugi z omawianych argumentów, który doszukuje się pozytywnych aspektów zachowania się oskarżonego w tym, że wprawdzie był on uprzednio karany, ale za rodzajowo inne przestępstwo. Takie rozumowanie, zwłaszcza w obliczu charakteru wcześniej popełnionych występów, w żadnej mierze nie może być przez Sąd Okręgowy zaakceptowane.

W realiach niniejszej sprawy nie przekonują również podnoszone przez apelującego okoliczności dotyczące rodzaju oraz ilości posiadanego środka odurzającego. Należy bowiem zauważyć, że art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie uzależnia kwalifikacji prawnej czynu od rodzaju posiadanej przez sprawcę substancji. A zatem podstawowa forma tego występkę może być przypisana również osobie posiadającej narkotyki miękkie, w tym marihuanę. Co się zaś tyczy ilości wspomnianego środka odurzającego, to 0,91 grama marihuany nie jest wprawdzie wielkością znaczną, ale też nie sposób zaliczyć jej do ilości minimalnej. Tego rodzaju dawka nadaje się bowiem do wytworzenia co najmniej dwóch zwyczajowo przyjętych tzw. „działek”, a co za tym idzie jej posiadanie nie może być postrzegane jako nie zawierające w sobie odpowiednio dużego stopnia społecznej szkodliwości.

Mając to na uwadze, sąd odwoławczy uznał za chybiony pierwszy z zarzutów apelacji sporządzonej przez obrońcę oskarżonego.

Podobnie oceniono również zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego za przestępstwo rozboju. Co przy tym istotne, apelujący owej nadmiernej surowości dopatruje się wyłącznie w niezastosowaniu przez Sąd Rejonowy dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, co jest zresztą prostą konsekwencją faktu, iż kara ta została przez Sąd Rejonowy orzeczona w najniższym ustawowym wymiarze. Jedynie na marginesie należy nadto wskazać, iż chybiony był zawarty w apelacji wniosek o ostateczny kształt orzeczonych wobec oskarżonego kar, albowiem pozostawał on w kolizji z treścią art. 87 kk. Gdyby bowiem rzeczywiście uwzględniono żądanie o wymierzenie oskarżonemu za występki z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary ograniczenia wolności, to i tak następnie obowiązkiem sądu byłoby orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności. Uwaga ta nie ma jednak większego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Wracając do zarzutu rażącej niewspółmierności kary i wniosku o warunkowe zawieszenie jej wykonania należy podkreślić, że Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, iż brak jest podstaw do postawienia wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Zarzuconych przestępstw oskarżony dopuścił się bowiem w okresie próby wyznaczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 28 czerwca 2012 r., sygn. akt III K 50/12 (k-48). Co przy tym szczególnie istotne, do popełnienia kolejnych przestępstw doszło po upływie zaledwie 5 miesięcy od wydania wspomnianego orzeczenia. Fakt ten wskazuje w sposób dobitny, że oskarżony lekceważy porządek prawny i nie wyciągnął żadnych pozytywnych wniosków oraz nie wykorzystał szansy, jaką było orzeczenie wydane w sprawie III K 50/12.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób pominąć jeszcze jednej istotnej okoliczności obrazującej postawę oskarżonego. Otóż zarówno przestępstw opisanych w wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy o sygn. akt III K 50/12, jak i przestępstwa rozboju objętego niniejszą sprawą oskarżony dopuścił się na szkodę osób małoletnich. Fakt ten pokazuje na daleko posuniętą demoralizację oskarżonego, przejawiającą się w wykorzystywaniu przewagi fizycznej i psychicznej nad ofiarami popełnionych przez niego poważnych przestępstw, cechujących się przy tym wysokim stopniem społecznej szkodliwości.

W obliczu przytoczonych wyżej uwag, zawnioskowane na rozprawie apelacyjnej dowody, wskazujące na rzekomą zmianę postawy życiowej oskarżonego (zaświadczenie o zatrudnieniu i opinia pracodawcy, k-173, 174), nie mogą zmienić zdecydowanie negatywnej oceny zachowania się oskarżonego. Fakty te nie wskazują bowiem na żadne nadzwyczajne wydarzenia, które w sposób rzeczywisty mogłyby przemawiać za zmianą zaskarżonego wyroku w kierunku proponowanym przez autora apelacji. Co więcej, przedstawiona przez obrońcę opinia pracodawcy w swej treści zdaje się różnić zarówno z charakterem wykonywanej przez oskarżonego pracy, jak i okresem jej świadczenia (od 11 marca 2013r.)

Reasumując, wszystkie omówione wyżej okoliczności pokazują, że oddziaływanie wychowawcze kary, o którym mowa w art. 54 § 1 kk, może być wobec oskarżonego osiągnięte wyłącznie poprzez umieszczenie A. M. w zakładzie karnym. W konsekwencji więc zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, a kosztach procesu za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto na podstawie art. 624 § 1 kpk, mając na względzie trudną sytuację majątkową oskarżonego.